

Դանիել Վարուժան

Օրհնութիւն

Ափ մը ցորյան ափերուդ մեջ
Թող լեցնեն, կտրիճ Որդիս,
Կտրիճ Որդիս, գոտի՛ն մեջքիս.
Թող մաճակալ բազուկներեդ
Քսան ցուլի արյուն անցնի,
Եվ եղենի քո հասակեդ
Քսան տունի սյունը կանգնի.
Ու երբ թիվովը մատերուդ
Մերմանես քու սերմնըցուն՝
Հնձես թիվո՛վն աստղերուն:

Ափ մը ցորյան գլուխդ ի վար
Թող որ թափեն, թռռնի՛կ սիրված,
Թռռնիկ սիրված, ցո՛ւպս ծաղկած.
Թող ճակատիդ վրա գրվի
Հարյուր սաղմոս իմաստության,
Եվ ուներուդ վրա դրվի
Տապանակը ըզգաստության.
Ու երբ հոտիդ օր մ'այցելես՝
Թող քու ափիդ գարիին
Հագար ոչխա՛ր երկարին:

Ափ մը ցորյան մագերուդ մեջ

Թող որ տեղամ, վա՛րդ թոռնուհիս,
Վարդ թոռնուհիս, պսա՛կ շիրմիս.
Թող այտերուդ վրա շողան
Ամեն գարուն նո՛ր կակաչներ,
Եվ աչքերուդ մեջ լողան
Ամեն ամառ նո՛ր ճաճանչներ.
Ու երբ տնկես ճյուղ մ'ուռիի՝
Ամեն ապրիլ դուն տեսնես
Իր շուքին տակ կանա՛նչ քեզ:

Ափ մը ցորյան ծոցերուդ մեջ
Թող որ ցանեմ, Հա՛րսս աղվոր,
Հարսս աղվոր, սե՛րս հեռավոր.
Թող անկողնիդ ակոսին մեջ
Հասկ մը ծլի՝ լման շարքով,
Եվ օրորած օրոցքիդ մեջ
Արշալույսնե՛ր ննջեն փառքով,
Ու երբ կթես քառսուն երինջ՝
Դույլերուդ մեջ մակրդի
Կաթը՝ արծաթ, դալն՝ ոսկի:

Ափ մը ցորյան, ափ մը ցորյան,
Ա՛յ իմ պառավ, ա՛յ իմ Աննա,
Մեր գլխուն ալ թող որ տեղա.-
Թող չսառի՛ արևն աշնան
Մեր մագերուն ձյուններուն մեջ,
Չմարի՛ մեր մոմն իրիկվան
Ժամուն մարմար սյուններուն մեջ.
Ու երբ դրվինք ա՛լ գերեզման՝
Մեր ներքեր հո՛ղը, Աննա՛,
Քիչ մը կակո՛ւղ թող ըլլա: